Mis Jumal teeb, on hästi.

Mis Jumal teeb, on hästi tehtud, ja inimese mõtted ei ole mitte Jumala mõtted. — Palju on neid, kes Jumala targa nõuu ja tööde üle nurisewad ja oma rumala-targa arwamises Temale jõledaste kohut mõistawad niikaua, kuni Jumal isi neile (ükskõik mill wiisil) seda selgeste ette paneb, et nende mõtted ja arwamised midagist ei ole ja Tema mõttedega koguniste kokku ei lähe. Inimene mõtleb aga ükši selle oleku järele kõik omad elusäädelused minewad, mis temal käes on, sest et tema silmad tulewiku sisse aimata ei wõi, ja see'p see wiga on, millepärast Jumala wastu nurisetatakse, kes kõik ette ära näeb ja Oma helduse ja armu pärast inimeste eneste hingede kasuks seda säeb. Siin, armsad ristiwennad ja õed! panen mina teile kohe ühe näituse ette, et: mis Jumal teeb, on hästi tehtud. Igaühele ei näita küll Jumal mitte Oma hästi tehtud töösid ära, waid arwa on neid, kelledelle Tema ilmutab.

Üks waene wana lesk emakene, kes kiriku lähedal elas ja kurwalt oma igawese uinumisele läinud pojade, mehe ja kõikide sugulaste peale mõteldes kurwalt istus ja igawust tundis, ja ka tänagi tema wiimane sõber temast lahkunud oli, rõhus teda wäga. Aga kõige suurem kahju oli temale pojade pärast, kes, kui täiskaswanud mehiks oleksiwad saanud, temale siis abiks ja tueks oleksiwad wõinud olla. Tema nurises sellepärast wäga Jumala wastu.

Nõnda istudes ja kurwa oleku sisse wajunud, jäi tema uinuma, ja omas uinumises kuulis ta, kui kiriku kellasid helistadi. See oli temale ime, et nii wara juba helistadi. Ta pani oma pisukese laternasse tuld ja läks kirikusse. Kirik oli juba tuledega walgustatud, aga mitte nõnda kui ikka, kui küünlad põlesiwad, waid üks isikarwa ämariku walgus.

Inimesi oli ka juba õige rohkeste kogunud ja pingid nii täis, et wana emakesele kusa-